

Postanowienie z dnia 21 stycznia 2000 r.

II UZ 164/99

Sprawa, w której spór między ubezpieczonym a rolniczym organem rentowym powstał w skutek zawieszenia wypłaty świadczenia lub jego części, jest sprawą o świadczenie w rozumieniu art. 393 pkt 1 KPC.

Przewodniczący: SSN Teresa Romer, Sędziowie: SN Jerzy Kuźniar, Jadwiga Skibińska-Adamowicz (sprawozdawca)

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 21 stycznia 2000 r. na posiedzeniu niejawnym sprawy z wniosku Marianny O. przeciwko Kasie Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego-Oddziałowi Regionalnemu w G. o wysokość świadczenia, na skutek zażalenia wnioskodawczynie na postanowienie Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 9 listopada 1999 r. [...]

p o s t a n o w i ł:

o d d a l i ć zażalenie.

U z a s a d n i e n i e

Sąd Apelacyjny w Gdańsku wyrokiem z dnia 9 lipca 1999 r. oddalił apelację Marianny O. od wyroku Sądu Wojewódzkiego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku z dnia 3 lutego 1999 r. wydanego w sprawie, której przedmiotem było zawieszenie wypłaty części uzupełniającej emerytury rolniczej, stosownie do art. 28 ust. 4 ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników (jednolity tekst: Dz.U. 1998 r. Nr 7, poz. 25).

Od powyższego wyroku pełnomocnik wnioskodawczynie złożył kasację opartą na zarzucie naruszenia wymienionego wyżej przepisu, w której wniósł: o uchylenie wyroków Sądu Wojewódzkiego oraz Sądu Apelacyjnego, o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz o zasądzenie na rzecz pełnomocnika kosztów nieopłaconej pomocy prawnej. Zarzut naruszenia art. 28 ust. 4 ustawy z dnia 20 grudnia

1990 r. uzasadnił brakiem analizy okoliczności faktycznych, zwłaszcza zaś tego, że między wnioskodawczynią i jej mężem istnieje rozdzielność majątkowa, a nieruchomości została wydzierżawiona.

W piśmie z dnia 28 grudnia 1999 r., stanowiącym odpowiedź na zarządzenie przewodniczącego Sądu Apelacyjnego wzywające do wskazania wartości przedmiotu zaskarżenia kasacją, pełnomocnik wnioskodawczynie podał, że wartość tę stanowi kwota 4.495,08 zł. Wskutek tego postanowieniem z dnia 9 listopada 1999 r. Sąd Apelacyjny odrzucił kasację.

W uzasadnieniu powyższego rozstrzygnięcia Sąd Apelacyjny podał, że w myśl art. 393 pkt. 1 KPC kasacja nie przysługuje w sprawach o świadczenia, w których wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż pięć tysięcy złotych. Tymczasem w przedmiotowej sprawie wartość ta – zgodnie z oświadczeniem pełnomocnika powódki - jest niższa od wskazanej kwoty. Poza tym sprawa wnioskodawczynie nie jest sprawą o ustalenie prawa, lecz sprawą o świadczenie, gdyż prawo do świadczenia w postaci uzupełniającej części emerytury zostało wnioskodawczynie przyznane, lecz została jedynie zawieszona jego wypłata. Sąd Apelacyjny stwierdził również, że kasacja jest spóźniona, a jej wniesienia nie poprzedziło złożenie wniosku o doręczenie zaskarżonego wyroku wraz z uzasadnieniem. Podlega zatem odrzuceniu na podstawie art. 393⁵ w związku z art. 393⁴ KPC.

Na powyższe postanowienie wnioskodawczynie złożyła zażalenie podnosząc dwa argumenty: po pierwsze – wartość przedmiotu zaskarżenia nie powinna być przeszkodą do rozpoznania kasacji, gdyż w wyroku z dnia 16 grudnia 1998 r., w sprawie II UKN 393/98, Sąd Najwyższy odstąpił od warunku istnienia wymaganej prawem wartości przedmiotu zaskarżenia, i po wtóre – sporządzenie uzasadnienia zaskarżonego wyroku było następstwem złożenia wniosku w tym przedmiocie; jako dowód wnioskodawczynie dołączyła do zażalenia kserokopię pisma z dnia 14 lipca 1999 r., „o doręczenie wyroku z dnia 9 lipca z uzasadnieniem”.

W konkluzji wnioskodawczynie żądała uchylenia postanowienia Sądu Apelacyjnego z dnia 9 listopada 1999 r. i rozpoznania kasacji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W świetle dołączonej do zażalenia kserokopii dowodu złożenia w Biurze Podawczym Sądu Apelacyjnego w Gdańsku wniosku o doręczenie wyroku z uzasad-

nieniem można uznać, że odpadła podstawa odrzucenia kasacji wynikająca z art. 393⁴ KPC. Wyrok Sądu Apelacyjnego, zaskarżony kasacją, został bowiem wydany dnia 9 lipca 1999 r., natomiast wniosek o doręczenie tego wyroku z uzasadnieniem został złożony w Biurze podawczym dnia 14 lipca 1999 r., a więc w terminie przewidzianym w art. 328 § 1 KPC. Odpis wyroku z uzasadnieniem został następnie doręczony pełnomocnikowi wnioskodawczyni dnia 9 września 1999 r., zaś kasacja została nadana przez pocztę dnia 7 października 1999 r., czyli z zachowaniem miesięcznego terminu przewidzianego w art. 393⁴ KPC. Jednak postanowienie Sądu Apelacyjnego o odrzuceniu kasacji było prawidłowe ze względu na występującą w niej wartość przedmiotu zaskarżenia.

Jest niesporne, że pełnomocnik wnioskodawczyni – wykonując stosowne zarządzenie - podał, iż wartość przedmiotu zaskarżenia kasacją wynosi 4.495,08 zł, a więc jest niższa niż pięć tysięcy złotych. Do podobnego wyliczenia doszedł także Sąd Apelacyjny, który w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia wskazał, że wartość tę stanowi kwota 4.731,60 zł. Wynika ona z pomnożenia przez 12 (miesiące) kwoty 393,30 zł, stanowiącej wysokość części uzupełniającej emerytury, którą wnioskodawczyni pobierała miesięcznie.

Należy uznać za trafny pogląd Sądu Apelacyjnego, że sprawa wnioskodawczyni nie jest sprawą o ustalenie prawa, lecz o wysokość świadczenia. Prawo do części uzupełniającej emerytury zostało bowiem wnioskodawczyni przyznane, a jedynie ze względu na okoliczności faktyczne wypłata tej części została zawieszona.

Z przedstawionych powodów i stosownie do art. 385 w związku z art. 393¹⁸⁻¹⁹ oraz art. 397 KPC Sąd Najwyższy oddalił zażalenie.

=====